

## **Handelingen 6 : 1 – 7 (Bevestiging ambtsdragers)**

### **De blijdschap van de gemeente beschermd**

**Votum en groet**

**Zingen: Opwekking 630 – Op elk moment van mijn leven**

**Gebed**

**Lezen: Handelingen 2 : 41 – 47**

**Zingen: Psalm 72 : 6, 7**

**Tekst: Handelingen 6 : 1 – 7**

**Verkondiging**

**Zingen: Psalm 146 : 1, 5, 6 en 7**

**Formulier voor bevestiging ouderlingen en diakenen**

**Zingen: Psalm 135 : 1**

**Gebed**

**Belijdenis**

**Zingen: Sela – Belijdenis**

**Collecte**

**Zingen: Opwekking 553 – Laat het feest zijn**

**Zegen**

**Geliefde gemeente van onze Here Jezus Christus,**

### **Waarderen wij de diaken?**

De taak van de diakenen is in de loop van de geschiedenis meer dan tien keer veranderd. Hij was een tijdlang het hulpje van de bisschop, de leviet die de priester mocht helpen. Of: hij was degene die de orde en rust in het kerkgebouw moest bewaken, zo nodig de uitsmijter als een raddraaier het te bont maakte. Hij is portier geweest bij de ingang van de kerk. Of voorlezer en aankondiger van de gebeden bij de misviering. Daarna werd hij het knechtje van de catecheet, en deed hij hand- en spandiensten bij het altaar. Ook was er een tijd dat hij ondergeschikt financieel ambtenaar was, ziekenbezweerder en lampenaansteker, en tenslotte kwam ik nog tegen dat de diaken aalmoezen mocht uitreiken die door de bisschop werden beheerd. Als je dat zo leest, krijg je de indruk dat de diaken een manusje van alles was. Je krijgt er geen hoge pet van op. Er hing een geur omheen van een baan, die er minder toe deed. In elk geval minder dan de ouderling. Ik heb het nog wel mee gemaakt: als je een goede diaken was, kon je daarna

promoveren tot ouderling. Het diakenambt als voorbereiding op het ouderlingschap.

Dat is geweest, hoop ik. Maar er speelt nog wel iets. In de nieuwe kerkorde van een paar jaar geleden heeft de diaken geen plaats meer in de kerkenraad. Bij sommige stemmingen worden de diakenen gepolst; de kerkenraad neemt daarna het definitieve besluit. De kerkenraad neemt, zo heet het dan, een besluit, gehoord de diakenen.. Bij het beroepen van een predikant geven eerst de diakenen hun advies, daarna neemt de kerkenraad het besluit. Dat was tot voor kort anders. Dan deed de diaken mee in de stemming. Zie je wel: de diaken moet toch weer een stapje terug doen.

Hoe waarderen we het diakenambt? Dat is de vraag waar ik deze middag Gods woord over wil laten schijnen. Dat maakt de preek wat eenzijdig. Inderdaad. Er worden ook ouderlingen bevestigd. Ik koester de gedachte, dat er ook voor broeders ouderlingen best genoeg aan de orde komt, waar u uw winst mee kunt doen. We gaan het, in elk geval grotendeels, over de diakenen hebben. Hen in het zonnetje zetten. Nee, in dé Zon.

De Heer Jezus Christus. Misschien mogen we dan de glans zien, die er over het werk van de diaken ligt. Noem het een rehabilitatie van het diakenambt.

### **De vreugde in de eerste gemeente bedreigd**

Ze hadden geen kathedralen in Jeruzalem. Er was wel een tempel. In het begin gingen de apostelen daar heen, daar hebben ze een verlamde man genezen. Maar het gemeenteleven speelde zich al gauw af in de huizen. Van de rijken. **Er** ontstonden huisgemeenten. Daar waren ook de tafels. Meest gedekt door de rijken, die van hun rijkdom meenamen, en daar mocht iedereen van eten en drinken. Ook de armen, die niets mee konden brengen. En dat werd hen gegund. Ze konden zelfs nog, van wat er overbleef, meenemen naar huis. Niemand die daar een opmerking over maakte. Terecht werden dat liefdesmaaltijden genoemd. Alles speelde zich af in een sfeer van vreugde. Vol vreugde, staat er in Handelingen 2 : 46. De Geest gaf veel blijdschap, zo wil de Here dat. De broeders en zusters waren zichtbaar blij met elkaar, iedereen kon het

zien en ze genoten van elkaar. Blij met de redding in Christus. Blij met de Here Christus. Werk van de Geest. Hij maakt blijde mensen van ons. Het koninkrijk van God bestaat niet uit eten en drinken, maar in rechtvaardigheid, vrede en blijdschap door de Heilige Geest (Romeinen 14 : 17). Dat ligt helemaal in de lijn van de feesten in het Oude Testament. Dat moeten feesten zijn voor iedereen. **Het** Loofhuttenfeest was zo'n uitbundig feest. (Deuteronomium 14, slotverzen) Dansend en etend en drinkend...ze mochten hun geld uitgeven aan wat ze maar wilden: runderen, schapen en geiten, wijn en andere drank. Ze hoefden op niets te bekorten. Dat feest werd gevierd voor het aangezicht van de Here. Hij mag zijn volk graag zo zien. Hij geniet ervan als ze met heel de familie zich tegoed doen, en de levieten, want die hadden geen eigen grond...zij moesten delen in de overvloed. Met de vreemdelingen, de wezen in de stad moesten dan royaal aan hun trekken komen. Laat het féést zijn, het volk moet vrolijkheid uitstralen. De kwetsbaren en de zwakken mogen niet aan de kant blijven toekijken. Zij moeten zonder beperking mee kunnen doen. Zo hóórt dat voor Gods

aangezicht. Hij heeft ze bevrijd om blij te zijn. Er moeten zich vrolijke taferelen voor zijn ogen afspelen. Iedereen doet mee. Dat zie je in Jeruzalem gebeuren. Elke dag kwamen ze bij elkaar thuis en gebruikten hun maaltijden in een geest van eenvoud en vreugde. Eenvoud betekent échtheid, iedereen kon zichzelf zijn, hoefde zich niet beter voor te doen dan hij was. Ze accepteerden elkaar, en waren blij met elkaar, gunnend naar de ander toe. Dat is het werk van de Geest. Hij schrijft de wet van het feest in de harten van mensen, die gered waren in Christus. Niemand mag versomberen door zorgen of armoede. Wie weet wat armoede is, weet van kopzorgen, je kunt er in verdrinken, je staat er 's morgens mee op en kunt er 's nachts niet van slapen. Wees dan nog maar es blij. Gelukkig, in de eerste gemeente van Jeruzalem kon ieder zonder zorgen slapen. Wat een zegen, allemaal broeders en zusters om je heen, altijd wel iemand die voor je klaar stond als het even moeilijk was.

**Helaas.** Er kwam een kink in de kabel. Ontevredenheid.

Gemopper. Stiekeme praatjes, staat er eigenlijk. Zo zal het begonnen zijn. Als een veenbrand, onder de oppervlakte. Hier

en daar mensen die wat zorgen uitten, daarna begon het rond te zingen, er ontstond een negatief sfeertje, roddel. Er was een groep, de Grieks sprekenden, bij wie de onvrede tenslotte openlijk en steeds luider naar voren kwam. Het was niet zo blij en feestelijk meer. Het feest van de Heilige Geest leek kapot te gaan door de onvrede van de boze geest, de duivel. Hij is geraffineerd. Wil altijd het mooie kapot maken. Dan doet gemopper het goed. De duivel zit er achter. Hij zaait het zaad van onvrede. Wat een verdriet, spanning en onrust. Weg blijdschap. Mopperen voor het aangezicht van de Here, hoe bestaat dat. Je zou er de blijdschap in de kerk, door verliezen.

### **Dagelijkse ondersteuning in nood**

Hoe kwam het toch. Het ging zo mooi! **De** gemeente groeide in korte tijd tot een grote stadskerk. Op de Pinksterdag voegden 3000 mensen zich bij de gemeente. Later lezen we dat het getal van gemeenteleden 5000 was, vrouwen en kinderen niet meegerekend. Nog weer later kwamen er weer heel wat mannen en vrouwen bij. Zonder overdrijving kun je zeggen dat

er minstens zo'n 10.000 gelovige christenen moeten zijn geweest. Het valt niet makkelijk, leiding te geven aan zo'n grote groep mensen. Dat gaat een keer mis. Dat gebeurde dus rond de dagelijkse ondersteuning. Er werd een groep weduwen verwaarloosd. Grieks sprekende. Ze hadden jaren lang in het buitenland gewoond. Hun spreektaal was het grieks geworden. Maar tegen het eind van hun leven, waren ze met hun mannen in Jeruzalem komen wonen, om daar op een mooie manier oud te worden. Sommige van die mannen waren overleden, de vrouwen bleven alleen achter. En hoe dat nou precies is gelopen, er groeide onvrede. Deze vrouwen werden overgeslagen. Kan het zijn dat de taal hier een barrière vormde? Werden bij de liefdesmaaltijden de weduwen dan overgeslagen? Het is niet goed voor te stellen. Of was het zo, dat die Griekse weduwen wel een steentje wilden bijdragen maar werd hun niet gevraagd te helpen? Hun Griekse salades hoefde men niet, geen Gyros. Stelselmatig gepasseerd. Zij kregen de kans niet om eens wat voor de anderen te doen. Dat kan ook onvrede geven.



Hoe dan ook: het probleem was er. De apostelen laten er geen gras over groeien. Ze schaven niet wat aan de organisatie van de tafels. Ze benoemen niet een commissietje van een paar handige mensen, die dit wel even recht zullen zetten. Daar red je het niet mee. **Ze** komen met een verrassende nieuwe oplossing. Er moeten voor dit probleem ambtsdragers komen. Ze beginnen met een gemeentevergadering te beleggen. Dit gaat heel de gemeente aan. Het kan de eenheid van de gemeente breken. Dat willen ze koste wat kost voor wezen. Zelf kunnen ze het allemaal niet meer erbij hebben, de tafeldienst. De apostelen hebben hun handen vol aan preekwerk. Dat zullen zij blijven doen. Maar het overzicht en de organisatie van de zorg voor elkaar moet goed opgepakt worden. Op hun voorstel worden door de gemeente 7 wijze mannen gekozen. Let op. Wijze mannen, met mensenkennis, ze weten hoe het leven in elkaar zit. Mannen die een goede reputatie bezitten, en vol zijn van de Geest. Het werk van de diaken is voluit geestelijk, ook al is het nog zo praktisch. Er komt veel geestelijk inzicht bij kijken. Er werden er zeven gekozen, samen vormen

ze een college, dat dagelijks werk maakt van de armenzorg, of de inzet van beschikbare krachten ook Grieks sprekende vrouwen. Zeven mannen met Griekse namen. Hoe wijs van de gemeente. De gemeenteleden hebben niet hun vriendjes gekozen, maar echt gekeken naar wat goed was voor de gemeente, ze kozen mannen die gevoel had voor de groep die achtergesteld was. Zeven mannen, die voor de apostelen gesteld werden. Die spreken een gebed uit, leggen hun de handen op, teken van wijding en zegen van boven...deze zeven zijn geschenken van Christus in de hemel. Wat moet dat een indrukwekkend moment zijn geweest.

Nu vinden we hier niet de instelling van het diakenambt, zoals wij dat nu kennen. Maar je kunt niet ontkennen, dat veel van het werk van deze broeders, terug te vinden is in wat de diakenen vandaag doen.

### **Bewakers van de blijdschap**

De zeven werden in gezet voor de eenheid van de gemeente.

We horen van ontevredenheid niet meer. De blijdschap kan

weer bloeien. Daarin ligt de glans van het diaconaat. **Diakenen** bewaken de vreugde in de kerk. Zij laten aan allen zien, wie Christus is. Hoe barmhartig. Hoe zorgzaam, als de Goede herder. Psalm 72 wordt nu waar. Dat kan soms in harde euro's. Maar het kan ook op sociaal gebied: eenzamen bezoeken, helpen. Eenzaamheid, één van de noden in deze individualistische wereld, waar iedereen voor zichzelf gaat. Een stil verdriet: wie roept het van de daken: ik ben eenzaam? Niemand. Daarom zullen diakenen op bezoek gaan, in de huizen mensen leren kennen, een vertrouwensband krijgen. Dán kun je dit soort nood ontdekken, dán ontdek je stille armoede. Dán zien ze kansen om mensen op te beuren, uit de put van de nood, naar de blijdschap voor het aangezicht van de Heer. Dat is meer dan: armen krijgen zoveel dat ze net rond kunnen komen, maar dat ze zonder zorgen kunnen leven, en vol vreugde zijn. Zo begon het in Jeruzalem, zo mag het nog. Nog één ding diep ik op uit de tekst. Het probleem ontstond, doordat de gemeente talrijk werd. Het was niet meer te overzien, en toen kwamen de problemen. Maar als de diakenen

één keer volop in dienst zijn, lezen we: het woord van God vond steeds meer gehoor. Er is weer ruimte voor groei. Op de manier van barmhartigheid, mag U de bediening van Gods Woord steunen. **Het** Woord van God mag groeien, door ambtsdienst van ouderlingen en predikanten, en door diakenen op hun plek. Met hun trouw mogen ze Gods Woord verder helpen. Waar u de blijdschap in de gemeente bewaakt...daar zal het gezien worden, en kan dát juist mensen trekken. Misschien ligt in een tijd waar God verdwijnt uit Nederland, hier wel een grote kracht: diakenen, die getuigen met woord en daad van Christus' barmhartigheid. Moge God uw prachtige werk rijk zegenen. Dat u samen met de ouderlingen op hun plek en de predikanten op de hunne, mag laten zien: het stralende licht van Christus liefde. Amen